

iusiurandum, quo se obstrinxerunt, cooperandi Deo in salutem animarum; eos hortatur, ut in annos singulos, anniversaria die praestiti iuramenti illud repetere curent, serio meditantes divinam erga se bonitatem, quae eos constituit Verbi ministros ad annuntianda mirabilia virtutis ac potentiae suae; quam immarcescibilis gloriae corona eis in coelis parata sit, si officium suum sancte impleverint; quamque e contra districtum maneat iudicium, si negligentia vel socordia sua, quod absit, quemquam perire contigerint. Id autem, quo promptius et alacrius praestent, noverint s. m. Pium VI in audientia diei 7 Maii 1775 unicuique illorum plenariam indulgentiam, animabus quoque in Purgatorio detentis applicabilem, et perpetuis valituram temporibus impertitum fuisse, non solum cum praedictum iuramentum primo emisierint, verum etiam cum illud stato iam die renovaverint, dummodo in utroque casu conscientiam suam Poenitentiae Sacramento expiare non omittant, atque eucharisticam Communionem suscipiant, vel Missae celebrent Sacrificium.

Datum Romae ex Aedibus dictae S. Congregationis die 27 Aprilis 1871.

Formula iuramenti ab iis praestandi, qui titulo Missionis ordinantur.

Ego N. filius N. Dioecesis vel Vicariatus N. spondeo, et iuro, quod postquam ad Sacros Ordines promotus fuero, nullam Religionem, Societatem, aut Congregationem regularem sine speciali Sedis Apostolicae licentia, aut S. Congregationis de Propaganda Fide ingrediar, neque in earum aliqua professionem emittam.

Voveo pariter et iuro, quod in hac Dioecesi, aut

Vicariatu, *vel*¹ in Missione cui S. Sedi vel S. Congregationi de Propaganda Fide me destinare placuerit, perpetuo in divinis administrandis laborem meum, ac operam, sub omnimoda directione et iurisdictione R. P. D. pro tempore Ordinarii, pro salute animarum impendam, quod etiam praestabo, si cum praedictae Sedis Apostolicae licentia Religionem, Societatem, aut Congregationem regularem ingressus fuero, et in eorum aliqua professionem emisero.

Item voveo, et iuro, me praedictum iuramentum, et eius obligationem intelligere, et observaturum. Sic me Deus adiuvet et haec Sancta Dei Evangelia.

XXXVII.

S. Officii instructio, de scholis publicis, ad Episcopos in Foederatis Statibus Americae Septentrionalis. — 24 Nov. 1875.

Pluries S. Congregatio de Propaganda Fide certior facta est in Foederatis Statibus Americae Septentrionalis catholicae iuventuti et scholis publicis, quas illic vocant, gravissima damna imminere. Tristis hic nuntius effecit, ut praedicta S. Congregatio amplissimis istius ditionis Episcopis nonnullas quaestiones proponendas censuerit, quae partim ad causas, cur fideles sinant liberos suos scholas acatholicas frequentare, partim ad media quibus facilius iuvenes a scholis huiusmodi arceri possint, spectabant. Porro responsiones a laudatis Episcopis exaratae ad Supremam Congregationem Universalis Inquisitionis pro natura argumenti

¹ *Iuxta hunc alterum modum iurare debent, qui nondum alicui Missioni addicti fuerunt.*

delatae sunt, et negotio diligenter explorato fer. IV die 30 Iunii 1875 per instructionem sequentem ab-solvendum ab Em̄is Patribus iudicatum est, quam exinde SSm̄us D. N. fer. IV. die 24 Novembris praedicti anni adprobare, ac confirmare dignatus est.

Porro in deliberationem cadere imprimis debebat ipsa iuventutis instituendae ratio scholis huiusmodi propria atque peculiaris. Ea vero S. Congregationi visa est etiam ex se periculi plena, ac perquam adversa rei catholicae. Alumni enim talium scholarum cum propria earumdem ratio omnem excludat doctrinam religionis, neque rudimenta fidei addiscent, neque Ecclesiae instruuntur praeceptis, atque adeo carebunt cognitione homini quam maxime necessaria, sine qua christiane non vivitur. Enim vero in eiusmodi scholis iuvenes educantur iam inde a prima pueritia, ac propemodum a teneris unguiculis: qua aetate, ut constat, virtutis aut vitii semina tenaciter haerent. Aetas igitur tam flexibilis si absque religione adolescat, sane ingens malum est. Porro autem in praedictis scholis utpote seunctis ab Ecclesiae auctoritate, indiscriminatum ex omni secta magistri adhibentur, et ceteroquin ne perniciem afferant iuventuti nulla lege cautum est, ita ut liberum sit errores et vitiorum semina teneris mentibus infundere. Certa item corruptela ex hoc impendit quod in iisdem scholis, aut saltem in pluribus earum, utriusque sexus adolescentes et audiendis lectionibus in idem conclave congregantur, et sedere in eodem scamno masculi iuxta feminas iubentur. Quae omnia efficiunt, ut iuventus misere exponatur damno circa fidem, ac mores periclitentur.

Hoc autem periculum perversionis nisi e proximo remotum fiat, tales scholae tuta conscientia frequentari

nequeunt. Id vel ipsa clamat lex naturalis et divina. Id porro claris verbis summus Pontifex edixit, Friburgensi quondam Archiepiscopo die 14 Iulii 1864 ita scribens: « Certe quidem ubi in quibusque locis regionibusque perniciosissimum huiusmodi vel susciperetur vel ad exitum perduceretur consilium expellendi a scholis Ecclesiae auctoritatem, et iuventus misere exponeretur damno circa fidem, tunc Ecclesia non solum deberet intentissimo studio omnia conari, nullisque curis unquam parcere, ut eadem iuventus necessariam christianam institutionem et educationem habeat, verum etiam cogeretur omnes fideles monere, eisque declarare, eiusmodi scholas Ecclesiae catholicae adversas haud posse in conscientia frequentari ». Et haec quidem, utpote fundata iure naturali ac divino, generale quoddam enuntiant principium, vimque universalem habent, et ad eas omnes pertinent regiones, ubi perniciosissima huiusmodi iuventutis instituendae ratio infeliciter invecta fuerit.

Oportet igitur, ut Sacrorum Antistites, quacumque possint ope atque opera, commissum sibi gregem arceant ab omni contagione scholarum publicarum. Est autem ad hoc omnium consensu nil tam necessarium, quam ut catholici ubique locorum proprias sibi scholas habeant, easque publicis scholis haud inferiores. Scholis ergo catholicis sive condendis ubi defuerint, sive amplificandis et perfectius instruendis parandisque, ut institutione ac disciplina scholas publicas adaequent, omni cura prospiciendum est. Ac tam sancto quidem exequendo consilio tamque necessario, haud inutiliter adhibebuntur, si Episcopis ita visum fuerit, e Congregationibus religiosis sodales sive viri sive mulieres, sumptusque tanto operi necessarii, ut eo libentius atque abundantius

suppeditentur a fidelibus, opportune oblata occasione, sive pastoralibus litteris, sive concionibus, sive privatis colloquiis, serio necesse est ut ipsi commoneant, sese officio suo graviter defuturos, nisi omni qua possunt cura, impensaque, scholis catholicis providerint. De quo potissimum monendi erunt quotquot inter catholicos ceteris praestant divitiis ac auctoritate apud populum: quique comitiis ferendis legibus sunt adscripti. Et vero in istis regionibus, nulla obstat lex civilis, quominus catholici, ut ipsis visum fuerit, propriis scholis prolem suam ad omnem scientiam ac pietatem erudiant. Est ergo in potestate positum ipsius populi catholici ut feliciter avertatur clades, quam scholarum illic publicarum institutum rei catholicae minuitur. Religio autem ac pietas ne e scholis vestris expellantur, id omnes tandem persuadeant sibi plurimum interesse, non singulorum tantum civium ac familiarum, verum etiam ipsius florentissimae Americanae nationis, quae tantam de se spem Ecclesiae dedit.

Ceterum S. Congregatio non ignorat talia interdum rerum esse adiuncta, ut parentes catholici prolem suam scholis publicis committere in conscientia possint. Id autem non poterunt, nisi ad sic agendum sufficientem causam habeant, ac talis causa sufficiens in casu aliquo particulari utrum adsit nec ne, id conscientiae ac iudicio Ordinariorum relinquendum erit; et tunc ea plerumque aderit, quando vel nulla praesto est schola catholica, vel quae suppetit parum est idonea erudiendis convenienter conditioni suae congruenterque adolescentibus. Tunc autem ut scholae publicae in conscientia adiri possint, periculum perversionis cum propria ipsarum ratione plus minusve nunquam non coniunctum, opportunis remediis cautionibusque fieri debet

ex proximo remotum. Est ergo imprimis videndum, utrumne in schola de qua adeunda quaeritur, perversionis periculum sit eiusmodi quod fieri remotum plane nequeat: velut quoties ibi, aut docentur quaedam, aut aguntur catholicae doctrinae bonive moribus contraria, quaeque citra animae detrimentum neque audiri possunt, nedum peragi. Enimvero tale periculum, ut per se patet, omnino vitandum est cum quocumque damno temporali etiam vitae. Debet porro iuventus, ut committi scholis publicis in conscientia possit, necessariam christianam institutionem et educationem, saltem extra scholae tempus, rite ac diligenter accipere. Quare parochi ac missionarii, memores eorum quae providentissime hac de re Concilium Baltimorese constituit, catechesibus diligenter dent operam, iisque explicandis praecipue incumbant veritatibus fidei ac morum, quae magis ab incredulis et heterodoxis impetuntur; totque periculis expositam iuventutem impensa cura, qua frequenti sacramentorum usu, qua pietate in B. Virginem studeant communire, et ad religionem firmiter tenendam etiam atque etiam excitare. Ipsi vero parentes, quive eorum loco sunt, liberis suis solcite invigilent, ac vel ipsi per se, vel, si minus idonei ipsi sint, per alios, de lectionibus auditis eos interrogent, libros iisdem traditos recognoscant, et si quid noxium ibi deprehenderit, antidota praebeant, eosque a familiaritate et consortio discipulorum, a quibus fidei vel morum periculum imminere possit, seu quorum corrupti mores fuerint, omnino arceant atque prohibeant. Hanc autem necessariam christianam institutionem et educationem liberis suis impertire quotquot parentes negligunt; aut qui frequentare eos sinunt tales scholas in quibus animarum ruina evitari non potest; aut tan-

dem qui, licet schola catholica in eodem loco idonea adsit, apteque instructa et parata, seu quamvis facultatem habeant in alia regione prolem catholice educandi, nihilominus committunt eam scholis publicis, sine sufficienti causa, ac sine necessariis cautionibus, quibus periculum perversionis e proximo remotum fiat: eos, si contumaces fuerint, absolvi non posse in sacramento Poenitentiae ex doctrina morali catholica manifestum est.

Haec instructio probata fuit feria IV 24 Novembris 1875.

XXXVIII.

Ex litteris S. Congr. de Prop. Fide ad Episcopum Nesquallien. circa catholicos intervenientes choreis aliisque solatiis, quae a Massonibus, uti tales, habentur. — 15 Iulii 1876.

Inter dubia quae S. Sedi enodanda proposuit anno superiori Amplitudo Tua, illud etiam recensebatur, quod respicit choreas, quae identidem haberi solent ab iis qui societati vulgo *francs-maçons* sunt adscripti; scilicet per illud quaerebatur an catholici praefatis choreis convenientes incidant in excommunicationem inflictam a Pontificia Constitutione « Apostolicae Sedis moderationi » paragraph. 4.

Porro huiusmodi controversia, ut par erat, delata cum fuerit iudicio supremae S. C. Universalis Inquisitionis, Eñi Patres, articulo formiter discusso, in hanc devenere sententiam, scilicet: Praeprimis ambigi haud posse animadverterunt gravis reatus reos effici catholicos, qui choreis aliisque solatiis intersunt, quae a

membris societatis massonicae, et uti tales, haberi solent. Praeterea observarunt Constitutionem pontificiam prohibere sub excommunicationis poena, ipso facto incurrendae ac S. Sedi reservatae, quominus massonicae sectae, aliique societati eiusdem generis favor qualiscumque praestetur; proindeque eam habendam esse regulam certam ad diiudicandum num et quando catholici reapse in memoratam excommunicationem inciderint, quod scilicet accurate perpendi debeat utilitas atque commodum quod damnata societas, eorumque adhaerentes, qua tales, retrahunt vel retrahere possunt ab huiusmodi interventu ac adsistentia, ex parte eorumdem catholicorum. Hinc retinendum esse quod catholici censura innoxentur eo in casu, quo eorum praesentia ac participatio huiusmodi conventibus reapse affert eidem sectae aut sectatoribus emolumentum aliquod. — 15 Iulii 1876.

XXXIX.

S. Officii decretum de dispensatione votorum in Congregationibus emissorum. — 2 Aug. 1876. (Archiep. Novae Aurel.).

1. Se il Vescovo possa dispensare dai voti semplici nelle Congregazioni non clausurate, che, quantunque non approvate dalla S. Sede, hanno però Superiora generale e case in diverse diocesi.

2. Se il Vescovo possa dispensare dai voti semplici emessi nelle Congregazioni che ebbero origine nella propria diocesi, nè hanno case fuori di essa, tuttochè abbiano Superiora generale.

R. Quoad vota non reservata paupertatis et obedientiae, posse Episcopum in utroque casu dispensare; dummodo ius ex contractu oneroso acquisitum tertii, ipso rationabiliter invito, non laedatur. Quoad votum non reservatum castitatis, ex potestate ordinaria Episcopi, negative, nisi constet votum non fuisse perpetuum et absolutum.

(Coll. Prop. F. n. 2088).

XL.

Decr. S. C. Concilii de Professione orthodoxae fidei emittenda iuxta formam a SS. PP. Pio IV et Pio IX praescriptam. — 20 Jan. 1877.

Quod a praeiis Ecclesiae temporibus semper fuit in more, ut Christifidelibus certa proponeretur ac determinata formula, qua fidem profiterentur, atque invalescentes cuiusque aetatis haereses solemniter detestarentur, id ipsum, sacrosancta Tridentina Synodo feliciter absoluta, sapienter praestitit Summus Pontifex Pius IV, qui Tridentinorum Patrum decreta incunctanter exequi properans, edita Idibus Novembris 1564 Constitutione *Iniunctum Nobis*, formam concinnavit professionis fidei recitandam ab iis, qui cathedralibus et superioribus Ecclesiis praeficiendi forent, quive illarum dignitates, canonicatus, aliaque beneficia ecclesiastica quaecumque curam animarum habentia essent consecuturi, et ab omnibus aliis, ad quos ex decretis ipsius Concilii spectat: nec non ab iis, quos de monasteriis, conventibus, domibus, et aliis quibuscumque locis Regularium quorumcumque

Ordinum, etiam militarium, quocumque nomine vel titulo provideri contingeret. Quod et alia Constitutione edita eodem die et anno incipien. *In sacrosancta* salubriter praeterea extendit ad omnes doctores, magistros, regentes, vel alios cuiuscumque artis et facultatis professores, sive clericos sive laicos, vel cuiusvis Ordinis Regularis, quibuslibet in locis publice vel privatim quomodoprofitentes, seu lectiones aliquas habentes vel exercentes, ac tandem ad ipsos huiusmodi gradibus decorandos. Iam vero cum postmodum coadunatum fuerit sacrosanctum Concilium Vaticanum, et ante eius suspensionem per Literas Apostolicas *Postquam Dei munere* diei 20 Octobris 1870 indictam, binae ab eodem solemniter promulgatae sint dogmaticae Constitutiones, prima scilicet de Fide Catholica quae incipit *Dei Filius*, et altera de Ecclesia Christi, quae incipit *Pastor aeternus*; non solum opportunum, sed etiam necessarium diudicatum est, ut in fidei professione dogmaticis quoque praememorati Vaticani Concilii definitionibus, prout corde, ita et ore publica solemnisque fieri deberet adhaesio. Quapropter SS. Pater D. N. Pius Papa IX, exquisito, ea desuper re, voto specialis Congregationis Eminentiorum S. R. E. Patrum Cardinalium, statuit, praecipit, atque mandavit, ceu per praesens decretum praecipit ac mandat, ut in praecitata Piana formula professionis fidei, post verba « *praecipue a sacrosancta Tridentina Synodo* » dicatur « *et ab oecumenico Concilio Vaticano tradita, definita ac declarata, praesertim de Romani Pontificis Primatu et infallibili magisterio* », utque in posterum fidei professio ab omnibus, qui eam emittere tenentur, sic et non altere emittatur, sub comminationibus ac poenis a Concilio Tridentino et a supra dictis Constitutionibus sa. me. Pii IV statutis. Id igitur

ubique, et ab omnibus ad quos spectat, diligenter ac fideliter observetur, non obstantibus *etc.*

Sequitur formula Professionis fidei.

« Ego N. firma fide credo et profiteor omnia et singula, quae continentur in Symbolo Fidei, quo sancta Romana Ecclesia utitur; videlicet: Credo in unum Deum, Patrem Omnipotentem, factorem caeli et terrae, visibilium omnium et invisibilium. Et in unum Dominum Iesum Christum, Filium Dei unigenitum: et ex Patre natum, ante omnia saecula: Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero; genitum, non factum, consubstantiali Patri: per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de caelis: et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine: et homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis, sub Pontio Pilato, passus et sepultus est. Et resurrexit tertia die, secundum Scripturas. Et ascendit in caelum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria iudicare vivos et mortuos; cuius regni non erit finis. Et in Spiritum Sanctum Dominum et vivificantem: qui ex Patre Filioque procedit: qui cum Patre et Filio simul adoratur et conglorificatur: qui locutus est per Prophetas. Et unam sanctam Catholicam et Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum: et vitam venturi saeculi. Amen.

« Apostolicas et ecclesiasticas traditiones reliquasque eiusdem Ecclesiae observationes et constitutiones firmissime admitto et amplector. Item Sacram Scripturam iuxta eum sensum, quem tenuit et tenet sancta mater Ecclesia, cuius est iudicare de vero sensu et interpretatione Sacrarum Scripturarum, admitto: nec

eam unquam, nisi iuxta unanimum consensum Patrum, accipiam et interpretabor.

« Profiteor quoque septem esse vere et proprie Sacramenta novae legis a Iesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis, necessaria; scilicet: Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Poenitentiam, Extremam Unionem, Ordinem et Matrimonium, illaque gratiam conferre; et ex his Baptismum, Confirmationem et Ordinem sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque et adprobatos Ecclesiae Catholicae ritus, in supradictorum omnium Sacramentorum solemnibus administratione, recipio et admitto. Omnia et singula, quae de peccato originali et de iustificatione in Sacrosancta Tridentina Synodo definita et declarata fuerunt, amplector et recipio.

« Profiteor pariter, in Missa offerri Deo verum, proprium et propitiatorium Sacrificium, pro vivis et defunctis; atque in Sanctissimo Eucharistiae Sacramento esse vere, realiter et substantialiter Corpus et Sanguinem, una cum Anima et Divinitate Domini nostri Iesu Christi, ferique conversionem totius substantiae panis in Corpus, et totius substantiae vini in Sanguinem, quam conversionem Ecclesia Catholica transubstantiationem appellat. Fateor etiam, sub altera tantum specie, totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi.

« Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas fidelium suffragiis iuvari. Similiter et Sanctos, una cum Christo regnantes, venerandos atque invocandos esse, eosque orationes Deo pro nobis offerre, atque eorum reliquias esse venerandas. Firmissime assero, imagines Christi ac Deiparae semper Virginis, necnon

aliorum Sanctorum habendas et retinendas esse, atque eis debitum honorem ac venerationem impertiendam. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse, illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo. Sanctam, Catholicam et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem et magistram agnosco, Romanoque Pontifici, beati Petri Apostolorum Principis successori, ac Iesu Christi Vicario, veram obedientiam spondeo ac iuro.

« Caetera item omnia a sacris Canonibus et Oecumenicis Conciliis, ac praecipue a sacrosancta Tridentina Synodo et ab Oecumenico Concilio Vaticano tradita, definita ac declarata, praesertim de Romani Pontificis Primatu et infallibili magisterio, indubitanter recipio atque profiteor; simulque contraria omnia, atque haereses quascumque ab Ecclesia damnatas et reiectas et anathematizatas, ego pariter damno, relicio et anathematizo.

« Hanc veram Catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in praesenti sponte confiteor et veraciter teneo, eandem integram et inviolatam, usque ad extremum vitae spiritum, constantissime, Deo adiuvante, retinere et confiteri, atque a meis subditis, vel illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri et praedicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem N. spondeo, voveo ac iuro. Sic me Deus adiuvet, et haec sancta Dei Evangelia. »

XLI.

*S. Congregationis de Propaganda Fide instructio super
Visitatione SS. Liminum. — 1 Iunii 1877.*

1. Inter praecipua officia, quae Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis et Episcopis iuxta SS. Patrum et Canonum statuta incumbunt, illud profecto est accensendum, quod ipsi sacra Apostolorum Limina visitare, eaque occasione Romano Pontifici obsequium ac obedientiam praestare, et rationem reddere de pastoralis muneris implemento, deque omnibus, quae ad Ecclesiarum suarum statum, et cleri populique mores ac disciplinam, animarumque ipsis concreditarum salutem pertinent. Quod quidem officium, unitatis, et communionis cum Apostolica Sede quaedam veluti tessera, ex iis iuribus sponte fluit, quae Romano Pontifici, vi primatus, quo ex divina institutione in universam pollet Ecclesiam, inhaerere compertum est. Nemo autem ignorat quae hoc in themate fel. rec. Sixtus V in celebri Const. *Romanus Pontifex* die 20 Decembris 1585 edita praescripsit.

2. Cum vero nonnulla identidem suboriantur dubia circa modum, quo huic muneri Sacrorum Antistites satisfacere debeant, atque inde graves anxietates ob sacramenti religionem, quo se illud impleturos sponderunt, S. Consilium Christiano Nomini propagando propositum sollicitudinis suae partes esse duxit, Sixtinam Constitutionem opportune declarare, ut quo enucleator erit legis dispositio, eo promptius ab omnibus executioni mandetur.

3. Et praepriis recolere praestat quod in § 7 memoratae Constitutionis praescribitur: « Ad hoc autem « debitum visitationis officium commode explendum, « omnes patriarchae, primates, archiepiscopi, et episcopi, Itali videlicet vel ex Italicis insulis, unde com- « modius in Italiam traici potest, veluti Siculi, Sardi, « Cursi, et alii adiacentium provinciarum Italiae ac « etiam Dalmatiae, et Graecarum, quae e regione ipsius « Italiae et Siciliae oris sunt, *tertio anno*; Germani vero, « Galli, Hispani, Belgae, Bohemi, Hungari, Angli, Scoti, « Hiberni, et ceteri omnes, qui in Europa sunt circa « mare Germanicum, et Balticum, ac omnium insularum maris mediterranei, *quarto anno*; et qui intra « Europae fines sunt, his provinciis remotiores, ac etiam « Africani litoribus nostris adversi, ac insularum maris « Oceani Septentrionalis et Occidentalis Europae et « Africae citra continentem novi orbis... *quinto anno*; « Asiatici vero, et qui extra Asiam et in aliis novis « terris orientalibus, meridionalibus, occidentalibus, et « septentrionalibus, tam in insulis quam in continen- « tibus, et denique in quibuslibet mundi partibus, *de- « cimo anno*, iter suscipiant, et, Deo concedente, per- « ficiant ».

4. Iam vero saepe quaesitum fuit, undenam in computando triennio, quadriennio etc. exordiri oporteat. Et quidem alii opinati sunt ea temporis intervalla Episcopos computare debere a die, quo ad Sedem episcopalem in Consistorio renunciati sunt, aut quo Literae Apostolicae ipsis expeditae fuerunt; alii a die consecrationis, alii denique a die acceptae Sedis possessionis. Quidam etiam existimarunt initium temporis, ad SS. Limum Visitationem peragenda, sumendum esse a die, quo dioecesis erecta fuit. Hinc ad aures S. Con-

gregationis pervenit variam hac super re variis in regionibus praxim invalescere coepisse.

5. Ad omnes huiusmodi opiniones e medio tollendas, sat est, ea quae Sixtus V constituit, sedulo inspicere; aperte enim in § 8 Constitutionis praefatae enunciatur, a die publicationis eiusdem Constitutionis Episcopos ad ss. Apostolorum cineres visitandos omnino teneri. Quemadmodum igitur scribit Fagnanus¹, praedicta annorum spatia omnibus incipiunt currere a die, quo Bulla Sixti V edita fuit, hoc est a die 20 Decembris 1585. Nec difficultatem facessunt, quae in § 7 leguntur; nam, ut idem auctor observat, « verba Bullae « — *Haec autem annorum spatia* — non ita sunt accipienda, ut initium computationis triennii vel quadriennii etc. sumi debeat a die consecrationis, susceptionis vel translationis huiusmodi; sed hunc habent sensum, ut eo ipso quo quis est consecratus, incipiat sibi currere obligatio visitandi Limina, non autem ut spatia supradicta ab eo tempore computari debeant. « Et hanc interpretationem semper habuerunt ea verba « in S. C. Concilii. Haec autem computatio fieri debet « ab ipsa die publicationis Bullae exclusive, et sic in « fine cuiusque triennii etc. vel decenniis integra dies « vigesima Decembris cedit commodo Episcoporum, « adeo ut tempus ad visitandum praefixum duret usque « ad ultimum momentum eius diei. Ita enim statuitur « pro regula, ut dies termini non computetur in termino ». Revera praelaudata S. Congregatio Concilii, ut omne dubium amoveret, per encyclicas Literas ad universi Orbis Catholici Praesules die 16 Novembris an. 1673 datas, significavit, unum eundemque perpe-

¹ In II. Lib. *Decret.* in Cap. *Ego N...* *Episcopus*, IV *De iureiur.* num. 56.

tuo et ab omnibus observandum esse terminum pro sacra Visitatione, qui amussim est dies editae in lucem Sixtinae Constitutionis¹.

6. Idipsum S. haec Congregatio de Prop. Fide an. 1802 Episcopis Hiberniae enunciauit; et an. 1865 cuidam ex Archiepiscopis Americae Foederatae scribebat « triennia etc. decennia ita esse computanda, ut « initio sumpto a die, quo praedicta Constitutio edita « fuit, nimirum a die 20 Decembris 1585, perpetuo « et sine alia interruptione, pro omnibus successoribus « Episcopis decurrant ».

7. At nuper controversia mota est, an etiam pro *Sedibus recentere erectis tempus Visitationis sacrae computandum sit a die publicationis Const. Sixtinae*. Nec defuit inter recentiores canonum Doctores, qui arbitraretur triennia, quadriennia etc., quod ad Dioeceses attinet post Sixtum V erectas, computanda esse a die, quo primus noviter erectae dioecesis Episcopus administrationem suscepit.

8. Sed nulla suppetit ratio, cur Episcopi novarum dioecesum aliam a ceteris dimetiendi temporum spatia pro Visitatione ss. Liminum rationem sectentur; ipsi enim quoque Sixtinae Constitutioni, sicut in aliis dispositionibus, quas continet, ita et in hac adhaerere debent. Quocirca propositae mox quaestioni Em̃i PP. huius S. Consilii in generalibus Comitibus diei 3 Maii 1875 post maturam deliberationem decreverunt, respondendum esse *Affirmative*, nimirum etiam ab Episcopis, qui sedibus recentere institutis praesunt, praefatam regulam esse retinendam.

9. Quae cum ita sint, cum quispiam ad Episco-

¹ V. caus. *Carpentoracten*. diei 19 Febr. 1718 in princ.

palem Sedem, sive ex veteribus, sive ex novis, evahitur, diem, quo lex Sixti V prodiit, prae oculis habeat; et si, praefiniti temporis inde incipiens computationem, noverit eius praedecessorem vertente triennio, quadriennio etc. oneri ss. Liminum Visitationis haud fecisse satis, sciat ipse se ad eam absolvendam adstringi. Iuverit iterum audire Fagnanum, qui scribit¹: « Ex « praescripto huius Constitutionis Sixti V § *Ad hoc « autem vers. Quae ne longius differantur* etc. tempus « quaecumque excursus alicui ex Episcopis, qui sive « morte praeventus, sive alia quacumque de causa ob « non finitum tempus ei praescriptum Limina non vi- « sitaverit, ita intelligi effluxisse et excurrisse illius « successoris, ut, termino ipso iuxta praedecessoris sui « iusiurandum completo, debitam visitationem conficere « teneatur. Quae verba non eum habent sensum, ut « Episcopus successor teneatur visitare pro omnibus « trienniis etc., pro quibus eius praedecessor non visi- « tavit...; sed illa verba ita sunt accipienda, ut Epi- « scopus nuper consecratus, si eo triennio etc., quod « eo tempore currit, eius praedecessor non visitaverit, « teneatur ipse visitationem perficere ». Si proinde incoepto iam triennio etc. Episcopus ss. Limina ad- « verit, relationemque suae dioeceseos exhibuerit, ac postea e vivis migraverit, neutrum repetere successor tenetur; persolutio enim praedecessoris successoris suffragatur².

10. E contra, si quis dioeceseos curam assumpsit paulo ante quam triennium etc. sub antecessore incoeptum ad exitum perveniret, cum temporis defectu nondum in promptu possit habere quae ad statum

¹ Loc. cit. n. 46.

² Fagnan loc. cit. n. 47.

propriae Ecclesiae referendum requiruntur, succurrit remedium implorandae prorogationis, quae, hisce praesertim in adiunctis, a S. Sede facile impertitur.

11. Notum est ipsam Sixtinam legem Episcopis consulere, qui, legitimo impedimento detenti, ad Apostolorum sepulcra personaliter se conferre non possunt; id enim per procuratorem ipsis praestare permittitur. Immo quod ad procuratoris deputationem facilius ac remissius agi coepit, ut inde a sua aetate animadvertat s. m. Bened. XIV¹, et pristinus rigor progressu temporis valde temperatus est. « Unde si Episcopus. « iusto quolibet impedimento detentus a S. C. licentiam « petat visitandi Limina per procuratorem, atque etiam « in eum finem deputandi canonicum aliquem, aut sacer- « dotem dioecesis suae iam in Urbe existentem, et pri- « vatis suis rebus vacantem, vel etiam ordinarium suum « negotiorum gestorem aut agentem, de rebus Eccle- « siae et dioecesis probe instructum, dummodo eccle- « siastico caractere insignitus sit, facta Rom. Pontifici « per Secretarium ipsius Congregationis instantiae illius « relatione, non ita frequenter reiici solet, ut olim eve- « nisse constat, sed petita licentia et facultas passim « benigne conceditur ». Pariter ad procuratoris munus olim haud admittebatur sacerdos regularis, nisi probata deficientia Capituli et cleri saecularis, exceptis fortasse Ecclesiis remotissimarum regionum²; sed in hoc etiam sequioribus temporibus S. Sedes sese faciliorem praebere consuevit.

12. Quae communiora ac potissima sint impedimenta, quibus Episcopi a romano itinere suscipiendo excusantur, videre est penes rerum canonicarum tractatores

¹ De Syn. Dioec. Lib. XIII, Cap. VI, n. 3.

² Ibid.

ad Cap. IV Ego N. de iureiur. Ea vero sic perstringit Catalanus¹: « Est quidem munus et reipublicae offi- « cium episcopatus adiunctum...., item aetas gravis. « hostilitas quoque ac timor hostium, incursus latro- « num, pestis et alia id genus, quorum tamen quae- « dam impedimenta Antistites profecto excusant a vi- « sitatione personali tantum, non vero ab illa, quae « per certum nuntium, veluti aegritudo, decrepitas, mu- « nus episcopatus adiunctum, quae personam respiciunt « ipsius Episcopi. Sunt autem quaedam alia, quae etiam « a mittendo Romam certum nuntium Episcopos excu- « sant, ut ex. gr. pestis, viarum obsessio, hostilitas, « modo tales sint, quae impediunt accessum dioecesa- « norum ad Urbem ». Ceterum tot esse possunt huius- « modi impedimenta, quot peculiares cuiusque personae circumstantiae, quibus fiat, ut sine magna difficultate aut gravi incommodo urbs Roma adiri non possit.

13. Sed facile quisque intelliget ordinarias causas, quae personalem visitationem impediunt, nostra hac aetate non nisi raro locum habere; ea enim invexit humanum ingenium adiumenta ad varias locorum distantias percurrendas, ut incredibili ferme celeritate et facilitate longissima quaeque itinera terra marique perfici valeant. Et, si ad debitum Visitationis officium *com- mode*, ut ipse ait, explendum Sixtus V praedicta tempo- rum intervalla praescripsit, *variam*, ut verbis utamur Benedicti XIV², *locorum atque dioecesium ab Urbe distantiam summa aequitatis ratione perpendens*; quid in praesens tam facile, quam intra ea intervalla ad Urbem accedere? S. igitur Congregatio sibi persuadet, Sacrorum Antistites huic muneri, cui sese, interposito

¹ Comment. Pont. Rom. Tom. I. ad § 4.

² Loc. cit. n. 5.

sacramento, obstrinxerunt, nedum statis a Sixto V temporibus nunquam esse defuturos, sed immo spem fovet in Domino ut, magistrorum veritatis Petri et Pauli sepulcra, fidelium animas illuminantia, coram veneraturi, suam huc praesentiam saepius etiam exhibeant. Quod certe ipsi libenter praestabunt, modo attenta consideratione revolvant illud Sardicensis Concilii¹: « optimum et valde congruentissimum esse, si ad « caput, idest ad Petri Apostoli Sedem de singulis « quibuscumque provinciis domini referant Sacerdo- « tes ». Ita enim fit, ut Rom. Pontifex, cui omnium Ecclesiarum sollicitudo concedita est, Praesulum Romam adventantium opera et adiutorio, ubique locorum christiani gregis necessitates agnoscere, spiritualium ovium morbos intelligere, et aptiora remedia adhibere valeat; nec quidquam ipsum lateat earum rerum, quas ad Dei gloriam augendam, ad Religionem propagandam, ad animarum bonum promovendum, necessario eum scire oportet. Plura sane negotia per epistolam possunt expediri; nemo tamen inficias iverit, plura esse alia, quae melius nequeant pertractari, quam si os ad os alloquamur. Accedit etiam, quaedam aliquando occurrere, quae secreti fidem ita postulant, ut ea scripto mandare periculosum sit; hinc fel. rec. Bened. XIII, in Rom. Synodo an. 1725², Episcopus monet, « ne ita « passim personali ab hac Visitatione se dispensent, « monita hic multa et sane proficua eorundem SS. Ec- « clesiae Principum patrocinio et Summi Pontificis vivae « vocis oraculo percepturi, quae scriptis aliquando ne- « queunt consignari ».

¹ Epist. Syn. ad. Iul. I. Rom. Pont. apud Labbaeum Tom. II. col. 690 edit. Venet.

² Tit. XIII, Cap. I.

14. Ne itaque pigeat Sacrorum Antistites ad Urbem, quam Apostolorum Principes suo sanguine consecraverunt, ex dissitis etiam regionibus properare, eum etiam in finem, ut arctioribus usque vinculis cum Supremo Ecclesiae Capite et duce coniuncti, eo fortius praeliari praelia Domini pergant, quo maiore in dies impetu ac velut agmine facto christianae reipublicae hostes eam oppetere adnituntur.

15. Hanc autem S. Congregationis instructionem SS^{mo} D. N. Pio PP. IX per me infrascriptum Secretarium in audientia diei 13 elapsi mensis relatum, Sanctitas Sua benigne in omnibus adprobavit, eique apostolicae suae auctoritatis robur adiecit.

Datum Romae ex Aedibus dictae S. Congregationis die 1 Junii 1877.

XLII.

S. Officii instructio ad Ordinarios Brasiliae de secta massonica. — 5 Iulii 1878.

Pestis Massonismi, qui in istis regionibus tanta Religioni detrimenta infert, eo fortius reprimetur quo religiosius a clero isto servata fuerit regula catholicae doctrinae circa modum agendi cum massonibus, praesertim quod ad Sacramenta attinet, ceteraque bona spiritualia, a quorum communione illi prorsus sunt arcendi, donec impiae sectae nuncium remiserint. Cum vero S. Sedes certior facta fuerit multum discrepare hac in re praxim istorum parochorum, Sacrae Congregationi, approbante SS^{mo} D. N., visum est sequentia in memoriam revocare, quae ab omnibus accurate servanda erunt.

Itaque loquendum primum de Sacramento Matrimonii. Nullo modo tolerari potest, quod illic in quibusdam dioecesibus, sicut refertur, usuvenit, ut matrimonia, quae a massonibus contrahuntur, cum omni solemnitate ritus catholici celebrentur. Potius si quis matrimonio coniungi postulat, qui noscitur sectae massonicae adscriptus esse, parochus totis viribus ad id incumbere tenetur ut illi sectae renuntiet; quod si renuerit, sedulo curandum est ut sponsa ac parentes eius, opportunis exhortationibus, a tali coniugio deterreantur.

Quando vero parochus nullo modo potest huiusmodi matrimonium impedire, et prudenter timet, ne, ex denegata matrimonio adistentia, grave scandalum vel damnum oriatur, res deferenda est ad Ordinarium, qui, sicut ei opportuna nunc facultas tribuitur, inspectis omnibus casus adiunctis, permittere poterit, ut parochus matrimonio passive intersit, idest absque benedictione, alioque ritu ecclesiastico, tamquam testis autorizabilis; dummodo cautum omnino sit catholicae educationi universae prolis, aliisque similibus conditionibus. Haec vero facultas, quatenus iudicio Ordinarii necessitas postulaverit, parochis secreto delegari poterit. Quoties autem agitur de matrimonio inter unam partem catholicam et alteram, quae a fide ita deficit ut alicui falsae religioni, vel sectae haereticae sese adscripserit, requirenda est consueta et necessaria dispensatio, cum solitis ac notis praescriptionibus et clausulis.

Praeterea Ordinarii, nomine S. Sedis, confessariis praecipiant, ut serio moneant suos poenitentes ne societati *Francs-Maçons* aliisque huius generis clandestinis aggregationibus nomen dare, vel earum conventicula

adire, aut fovere praesumant, ac pertinacibus sacramentalem absolutionem negent. Ut autem vere resipiscentes absolvi queant ab excommunicatione incursa, Sanctitas Sua necessariae et opportunas facultates Ordinariis concedit ad decennium.

Ceterum confessarii sciant hominibus liberorum muratorum societati aggregatis, licet emissi iuramenti poeniteant, sacramentalem absolutionem non esse impertiendam, priusquam ipsi absolute et positive praedictam damnatam societatem in perpetuum relinquunt, vel saltem serio promittant se id quantum effecturos. Insuper omnino prohibendum est, ne massones notorii officium patrini in Sacramento Baptismi vel Confirmationis suscipiant. Illi enim, quatenus adhaereant sectae ab Ecclesia damnatae, minime idonei sunt procurandae, si opus fuerit, educationi christianae spiritualium filiorum. — Reliquum est, ut quoad sepulturam massonum et exequias reddendas statuta Ecclesiae accurate serventur.

Videlicet ecclesiastica sepultura massonibus notariis concedi non potest, nisi, debita retractatione emissa, per absolutionem Deo et Ecclesiae fuerint reconciliati. Si quando vero morte praeventi retractationem rite emittere non potuerint, dederint nihilominus ante mortem signa poenitentiae et devotionis, tunc poterit concedi sepultura ecclesiastica, vitatis tamen ecclesiasticis pompis et solemnitatibus exequiarum. Praeterea ecclesiastica sepultura carere debet qui adhuc post receptionem Sacramentorum, ipse postulaverit sepeliri adhibitis signis sectae massonicae, nisi hanc voluntatem postea iterum retractaverit. Si vero perversa aliorum opera, contra defuncti voluntatem, emblemata sectae massonicae feretro apposita fuerint, cognita

eorum appositione, statim amoveantur, et omnino ante associationem cadaveris. Ex iis quidem patet omnino non licere quod illic, prout relatam est, in quibusdam locis fieri solet, ut cum conventu et in praesentia cleri cadavera more massonum sepulcro inferantur. Quoad eos casus in quibus sepultura ecclesiastica deneganda est, si ex ea re graves turbae pertimescendae sint, Ordinarii, quo tutius in negotio tanti momenti procedant, pro norma habere debent responsum S. Poenitentiariae, videlicet: quoties cum gravibus minis exequiae ac sepultura ecclesiastica requirantur pro defuncto, qui, cum fuerit excommunicatus notorius, iisdem plane privandus est secundum sacros canones et regulas DD., S. Poenitentia 10 Decembris 1860 hunc modum tenendum esse praescripsit: « Curandum ut cuncta ad normam ss. canonum fiant: « quatenus vero absque turbarum et scandali periculo « id obtinere nequeat, parochus, neque per se, neque « per alios sacerdotes, ad exequias et ad sepulturam « ullo modo concurrat ».

Postremo cum societas massonica certo certius accensenda sit societatibus per Apostolicas Constitutiones condemnatis, nullo pacto permitti potest, ut massones in forma officiali, idest a secta deputati, S. Sacrificio Missae aliisque officiis ecclesiasticis interveniant. Interdicendum quoque est ne clerus iussioni seu desiderio massonum pareat pro celebrandis Missis seu officiis ecclesiasticis, uti a massonibus iussis seu postulatis, seu uti talibus in invitationibus ac in publicis ephemeridibus enunciatis.

XLIII.

S. Congregationis de Prop. Fide instructio de Commissione Investigationis (pro Statibus Americae foederatis) cum adnexa responsione circa eandem Commissionem ¹. — 20 Iul. 1878.

Quamvis Concilium Plenarium Baltimoreense II. ab Apostolica Sede recognitum, certam quamdam iudicii formam, iam antea a Concilio provinciali S. Ludovici sancitam, in criminalibus clericorum causis ab ecclesiasticis curiis dioecesium Foederatorum Septentrionalis Americae Statuum pertractandis servandam esse decreverit, experientia tamen compertum est, statutum iudicii ordinem haud undequaque parem esse ad querelas eorum praecavendas, quos poena aliqua mulctari contigerit. Saepe enim postremis hisce temporibus accidit, ut presbyteri iudicii ea ratione initis latisque sententiis damnati, remoti praesertim ab officio rectoris missionarii, huc illuc de suis Praelatis conquesti fuerint et frequenter etiam ad Apostolicam Sedem recursus detulerint. Dolendum autem est, non raro evenire, ut in transmissis actis plura, eaque necessaria desiderentur, atque perpensis omnibus gravia saepe dubia orientur circa fidem documentis hisce in causis allatis habendam vel denegandam.

Quae omnia S. Congregatio fidei propagandae praeposita serio perpendens, aliquod remedium hisce incommodis parandum, ac ita iustitiae consulendum

¹ *En titulus plenus*: De modo servando ab Episcopis Foederatorum Septentrionalis Americae Statuum in cognoscendis et definiendis causis criminalibus et disciplinariis Clericorum.

esse censuit, ut neque insontes clerici per iniuriam poena afficiantur, neque alicuius criminis rei ob minus rectam iudiciorum formam a promerita poena immunes evadant. Quod quidem facili pacto obtineret, si omnes praescriptiones a sacris canonibus sapienter editas pro ecclesiasticis iudiciis, praesertim criminalibus, ineundis et absolvendis servandas omnino esse praeciperet. Verum animo reputans, in praedictis Foederatorum Ordinum regionibus id facile servari non posse, ea ratione providendum esse duxit, ut saltem illae de admissio crimine accurate peragantur investigationes, quae omnino necessariae existimantur, antequam ad poenam irrogandam deveniatur.

Itaque SS^{mo} Domino Nostro Divina Providentia PP. Leone XIII approbante, in generalibus comitiis habitis die 25 Junii 1878, S. Congr. decrevit, ac districte mandavit, ut singuli memoratae regionis sacrorum Antistites, in dioecesana synodo quamprimum convocanda, quinque, aut ubi ob peculiarium rerum adiuncta tot haberi nequeant, tres saltem presbyteros ex probatissimis et quantum fieri poterit in iure canonico peritis seligant, quibus consilium quoddam iudiciale, seu, ut appellent, Commissio Investigationis constituitur, eidemque unum ex electis praeficiant. Quod si ob aliquam gravem causam synodus dioecesana statim haberi nequeat, quinque vel tres prouti supra per Episcopum interim ecclesiastici viri ad munus de quo agitur deputentur.

Commissionis ita constitutae princeps erit officium criminales atque disciplinares presbyterorum aliorumque clericorum causas, iuxta normam mox proponendam ad examen revocare, rite cognoscere, ac ita Episcopo in ipsis definiendis auxilium praebere. Satagant pro-

pterea oportet ad hoc munus electi, ut accuratae fiant investigationes, ea proferantur testimonia atque a praesumpto reo omnia exquirantur, quae ad veritatem eruendam necessaria censentur, ac ad iustam sententiam tuto prudenterque ferendam certa vel satis firma argumenta suppeditent.

Quod si de alicuius rectoris missionis remotione agatur, nequeat ipse a credito sibi munere deiici, nisi tribus saltem praedictae Commissionis membris per Episcopum ad causam cognoscendam adhibitis, eorumque consilio audito.

Electi consilarii in suscepto munere permaneant ad proximam usque dioecesanam synodi celebrationem, in qua vel ipsi confirmentur in officio vel alii designentur. Quod si interim morte, aut renuntiatione vel alia causa, praescriptus consiliariorum numerus minuatur, Episcopus extra synodum alios in deficientium locum, prout superius statutum est, sufficiat.

In causis cognoscendis, iis praesertim in quibus de rectore missionario definitive a suo officio amovendo agatur, iudicialis Commissio hanc sequetur agendi rationem:

1. Ad Commissionem investigationis non recurratur, nisi prius clare et praecise exposita ab Episcopo causa ad deiectionem finalem movente, ipse rector missionarius malit rem ad Consilium deferri, quam se a munere et officio sponte dimittere.

2. Re ad Consilium delata, Episcopus vicario suo generali vel alii sacerdoti ad hoc ab ipso deputato committat, ut relationem causae in scriptis conficiat, cum expositione investigationis eo usque peractae, et circumstantiarum, quae causam vel eiusdem demonstrationem specialiter afficiant.

3. Locum, diem, et horam opportunam ad conveniendum indicet; idque per litteras ad singulos consiliarios.

4. Per litteras etiam rectorem missionarium, de quo agitur, ad locum et diem constitutum ad Consilium habendum advocet, exponens, nisi prudentia vetat, uti in casu criminis occulti, causam ad defectionem moventem per extensum, monensque ipsum rectorem, ut responsum suis rationibus suffultum ad ea praeparet in scriptis, quae in causae expositione vel iam antea oretenus, vel tunc in scriptis relata fuerint.

5. Convenientibus consiliariis, tempore et loco praefinitis, praecipiat Episcopus silentium servandum de iis, quae in Consilio audiantur; moneat investigationem non esse processum iudicalem, sed eo fine habitam, et eo modo faciendam, ut ad cognitionem veritatis diligentiori qua poterit ratione perveniatur; adeo ut unusquisque consiliarius, perpensis omnibus, opinionem de veritate factorum, quibus causa innitur, efformare quam accurate possit. Moneat etiam ne quid in investigatione fiat, quod aut ipsos, aut alios periculo damni vel gravaminis exponat, praesertim ne locus detur actioni libelli famosi, vel alii cuicumque processui coram tribunali civili.

6. Relatio causae legatur coram Consilio ab Episcopi officiali, qui etiam ad interpellationes respondebit a praeside vel ab aliis consiliariis per praesidem faciendas ad uberiorem rei notitiam assequendam.

7. Deinde in Consilium introducatur rector missionarius, qui responsum a se confectum leget, et ad interpellationes similiter respondebit; facta ipsi plena facultate ea omnia in medium afferendi, intra tempus tamen a Consilio determinandum, quae ad propriam defensionem conferre possunt.

8. Si contingat, rectorem missionarium, de cuius causa agitur, nolle ad Consilium accedere, iterum datis litteris vocetur, eique congruum temporis spatium ad comparendum praefiniatur; et si ad constitutum diem non comparuerit, dummodo legitime praepeditus non fuerit, uti contumax habeatur.

9. Quibus omnibus rite expletis, consilarii simul consilia conferant; et si maior pars consiliariorum satis constare de factis arbitretur, sententiam suam unusquisque consiliarius in scriptis exponat rationibus quibus nititur expressis; conferantur sententiae; acta in Consilio ab Episcopi officiali redigantur, a praeside nomine Consilii subscribantur, et simul cum sententiis singulorum in extenso ad Episcopum deferantur.

10. Quod si ulterior investigatio necessaria vel congrua videatur, eo ipso die, vel alio ad conveniendum a Consilio constituto, testes vocentur, quos opportunos Consilium iudicaverit, audito etiam rectore missionario de iis quos ipse advocandos esse voluerit.

11. Singuli testes *pro causa* seorsim et accurate examinentur a praeside et ab aliis per praesidem, absente primum rectore missionario. Non requiratur iuramentum; sed si testes ipsi non renuant et se paratos esse declarent ad ea quae detulerint iuramento, data occasione, confirmanda, fiat adnotatio huiusmodi dispositionis seu declarationis in actis.

12. Consentientibus testibus, et dirigente prudentia Consilii, repetatur testimonium coram rectore missionario, qui et ipse testes si voluerit interroget per praesidem.

13. Eadem ratione qua testes *pro causa*, examinentur testes *contra causam*.

14. Collatis tunc consiliis fiat ut supra n. 9.

15. Quod si testes nolint aut nequeant Consilio assistere, vel eorum testimonium nondum satis luculentum negotium reddat, duo saltem ex Consilio deputentur, qui testes adeuntes, loca invisentes, vel alio quocumque modo poterunt lumen ad dubia solvenda requirentes, relationem suae investigationis ad Consilium deferant, ut ita nulla via intentata relinquatur ad verum moraliter certo cognoscendum, antequam ad sententiae prolationem deveniatur.

16. Omnia acta occasione iudicii in medium allata accurate in curia episcopali custodiantur, ut in casu appellationis commode exhiberi valeant.

17. Si vero contingat, ut a sententia in curia episcopali prolata ad Archiepiscopalem provocetur, Metropolitanus eadem methodo in causae cognitione et decisione procedat.

Ex aedibus praefatae S. Congregationis die 20 Iulii anni 1878. — Ioannes Card. Simeoni, Praefectus. — Ioannes Baptista Agnozzi, Secretarius.

Sequitur responsio S. Congregationis de Prop. Fide circa Commissionem Investigationis.¹

I. Instructio diei 20 Iulii 1878 lata est de casibus, in quibus ecclesiastica poena seu censura sit infligenda, aut gravi disciplinari coercionis sit locus. Hinc Concilii Plen. Balt. II. decreta n. 125 quoad naturam missionum, nn. 77, 108 quoad iuridicos effectus remotionis missionariorum ab officio nullatenus innovata seu infirmata fuerunt.

¹ *En titulus plenus:* Ad dubia circa modum servandum ab Episcopis Foederatorum Septentrionalis Americae Statuum in cognoscendis et definiendis causis criminalibus et disciplinariis Clericorum.

Episcopi vero curent, ne sacerdotes sine gravi et rationabili causa de una ad aliam missionem invitos transferant. Quod si de alicuius rectoris definitiva remotione a munere in poenam delicti infligenda agatur, id Episcopi executioni non mandent, nisi audito prius Consilio.

II. Electio consiliariorum facienda est in synodo ad instar deputationis, seu canonicae electionis Iudicium Synodali, qui non a clero, sed ab Episcopo eliguntur, audito quidem consilio clericorum in synodo, *etsi ex causis sibi notis illud amplecti postea Episcopus noluerit*, ut bene observat Benedictus XIV, *De Syn. Dioec. l. iv. c. 5, n. 5*. Hinc absoum est ut in casu, de quo agit Instructio, horum consiliariorum electio ad clerum pertineat.

Extra Synodum electio absolute ad Episcopum pertinet, quem decet, ut votum audiat reliquorum consiliariorum in casu subrogationis alicuius qui defecerit, prout Episcopus in casu deficientis Iudicis Synodalis debet *exquirere Capituli consilium, sed illud sequi non tenetur*.

III. Votum a Consilio datum est semper consultivum, et sententia definitiva Episcopo est reservata; quando enim canones dicunt aliquid ab Episcopo de capituli vel cleri consilio agendum esse, non propterea necessitatem ipsi Episcopo inducunt illud sequi, nisi expresse id cautum sit. Hinc recte dicitur in Instruktionem, hos consiliarios *Episcopo in causis definiendis auxilium praebere*, minime vero ipsos decidere. Sed inquisitionis acta, et opinio pandita a consiliariis est semper inserenda processui.

Ex quibus patet officium consiliariorum iudiciale quidem esse, cum instructio sit iisdem commissa, ac

tanquam Adsores Episcopo adstant: sed patet etiam iudicialis et definitivae sententiae prolationem Episcopo esse unice reservatam.

IV. Per Instructionem sublata non est Episcopis extraordinaria facultas procedendi ad suspensionem ex informata conscientia, quatenus gravissimas et canonicas causas concurrere in Domino iudicaverint, aut gravi et urgente necessitate pro salute animarum, etiam non audito consilio, remedio aliquo providendum esse censuerint.

Liberum cuique rectori est alium sacerdotem ab Episcopo approbandum secum habere coram Consilio sive ad simplicem adsistentiam sive ad suas animadversiones aut defensionem exhibendam. — Ioan. Card. Simeoni, S. C. Praefectus. — I. B. Agnozzi, Secret. (Conc. Baltim. App. p. 292).

XLIV.

S. C. Concilii decretum circa titulum « servitii Ecclesiae » pro regionibus Americae Latinae. — 11 Iunii 1879.

In relatione status Ecclesiae de Chiapas in Mexicana provincia, quam ad S. C. Congregationem Rñus Episcopus transmisit haec habet: « Universalis Ecclesiae Mexicanae est praxis, Ordines titulo *Administrationis* conferre, et ego hanc praxim sequutus sum ». Quibus habitis, eidem Episcopo demandatum fuit ut magis praecise referret, quidnam intelligatur titulo *Administrationis*, et an praxis esset diuturna, et alicui peculiari privilegio inniteretur. Votis S. C. morem ge-

rens Rñus Episcopus, datis literis diei 10 Novembris 1877, sequentia exposuit:

« 1. Titulo *Administrationis* intelligitur destinatio ordinandi ad munia ecclesiastica, ubi Episcopo videtur debitum, obeunda cum iure ad pensionem congruentem pro sustentatione ex fidelium oblationibus recipiendam, dummodo ex sua culpa inhabilis ad illa officia non reddatur.

« Maioris hac super re claritatis gratia scire oportet, fideles Christianos in Mexicana Ecclesia quasdam determinatas praestationes, occasione quorundam ecclesiasticorum officiorum Parochis facere teneri. Hae autem praestationes dotem beneficiorum curatorum constituunt, et de illis designatam in unaquaque dioecesi pensionem Sacerdotibus ab Episcopo ad parochias, pro ipsarum necessitate missis, tamquam parochorum Vicariis vel auxiliariis, ipsi Parochi solvere obligantur. Porro destinatio ad modum dictum officium vel ad aliud quodcumque munus, quasi ad partem *Administrationis* ecclesiasticae cum iure ad praefatam pensionem, vel ad aliam assignandam, titulus *Administrationis* appellata est.

« 2. Praxis ordinandi ad hunc titulum sacros ministros ab immemoriali proficiscitur tempore, et adeo, ni fallor, universalis est in Mexicana Ecclesia, ut vix unus aut alter Sacerdos in ea reperitur qui sub hoc titulo non sit ordinatus.

« 3. Nullum vero, cui mos praedictus innitatur, peculiare privilegium novi unquam. Forte ex titulo *Doctrinae Indorum* a Concilio Limensi III inducto, et a Concilio III Mexicano adoptato atque a sancta Sede approbato, evolutione quadam facta, originem duxerit. »

Cum ageretur de praxi quae afficit totam Mexicanam Ecclesiam, huiusmodi preces Archiepiscopo Mexicano ablegatae fuerunt pro informatione et voto, et ut referret an consuetudo de qua in precibus, esset reapse immemorabilis, et an omnibus iuris requisitis polleret. Qui respondit: « Ab antiquissimis temporibus, « quorum iam amplius non extat memoria, admise-
« runt seu consenserunt in huiusmodi titulum omnes
« quotquot fuere Praelati, qui huius regionis Ecclesias
« diutius quam per 300 annos rexerunt atque admi-
« nistrarunt. Cum viderent dignissimi praedecessores
« nostri, non solum populos in necessitate spirituali
« versari, sed etiam paucos inveniri, qui titulo bene-
« ficii, capellaniae seu patrimonii possent ordinari
« (quod maxime notandum post direptionem bonorum
« Ecclesiae ac idearum subversionem), haud dubie suf-
« ficientem iudicarunt certam quamdam ac competen-
« tem congruam, quae proveniret ex emolumentis,
« obventionibus et iuribus, quae solent fideles in sin-
« gulis paroeciis sacerdotibus erogare vel ob sacra-
« mentorum administrationem, vel ob curam animarum.

« Quoad substantiam idem omnino est titulus in
« omnibus dioecesibus, et tantum accidentaliter differt
« ob ipsius qualificationem seu denominationem. Sic
« ex. gr. existit in hac Archidioecesi *titulus administra-
« tionis* eodem modo ac illum profert seu explicat Epi-
« scopus Chiapensis; vocari etiam aliquando solet *ti-
« tulus idiomatis*, seu *linguae vernaculae*. Nam cum
« existant Indi qui tantum lingua vulgo dicta *Mexi-
« cana, Olonice* et *Mazahua* utantur, iuvenes in Semi-
« nario versantes, ac quamlibet ex his tribus linguis
« seu idiomatibus agnoscentes, poterunt hoc uno titulo
« ordinari, dummodo illis populis, ubi aliquo ex tribus

« supradictis idiomatibus utuntur, sacris operam daturi
« sint. »

Hisce praemissis, dirimendum propositum fuit du-
bium:

An praxis Ecclesiae de Chiapas, Clericos ad sacros ordines, titulo « Administrationis » promovendi, sustinenda sit in casu?

Resolutio. Sacra C. C. sub die 21 Iunii 1879, re-
discussa, respondere censuit: *Affirmative*.

(Acta S. Sedis, XII, pag. 569).

XLV.

S. C. EE. et RR. instructio de modo quo oeconomicè procedere debent Curiae ecclesiasticae in causis disciplinaribus et criminalibus clericorum. — 11 Iunii 1880.

Sacra haec EE. et RR. Congregatio, praesentis temporis conditione, in qua Ecclesia versatur, accurate perpensa, qua vix non ubique in res et personas ecclesiasticas externam suam actionem exercere impeditur, simulque et illud prae oculis habens maxima ex parte ecclesiasticas Curias opportunis mediis carere quibus recte ordinentur, constituit facultatem expresse imperitare locorum Ordinariis ut adhibitis formis magis oeconomicis iurisdictionem suam in clericos, ad disciplinam quod attinet, exercent.

Utque hinc iustitia incolumis servetur, inde vero processus ad canonum praescriptum ab omnibus fiant, sequentes praestituit normas ab omnibus servandas:

I. Ordinarii, pro eorundem munere pastorali, tenentur disciplinae et correctioni consulere clericorum